

Plotseling stikte het in onze stad van de detectives.

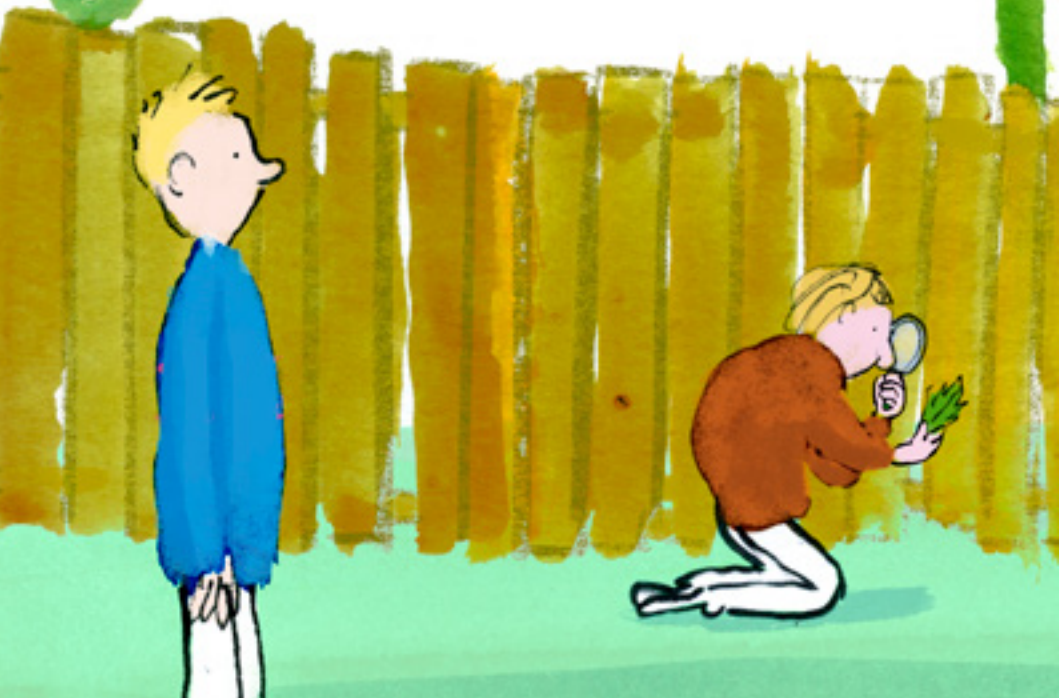
Mijn broer en zijn vrienden liepen de hele dag met een vergrootglas rond.

Ze gingen op hun knieën zitten en zochten naar sporen.

Ze fronsten hun wenkbrauwen en schreven in hun opschrijfboekje.

Soms schaduwden ze een verdacht persoon.

Daar waren ze net mee bezig toen ik de poort uit kwam.

Ze achtervolgden oom Gustaaf.

Ik riep: 'Waarom achtervolgen jullie oom Gustaaf? Is oom Gustaaf misschien een bandiet?'

Ik riep het zo hard dat oom Gustaaf omkeek.

'Wegwezen, jongens!' snauwde hij tegen mijn broer en zijn vrienden. 'En stop met dat gehijg in mijn nek!'

Toen ging hij zijn huis in en sloeg de deur met een klap dicht.

‘Goed gedaan, Ulfje,’ zei mijn broer.

Maar dat meende hij niet.

‘Steenezel,’ zei hij ook nog, voor de zekerheid.

‘Wat is een steenezel?’ vroeg ik, want het klonk wel leuk.

‘Zo iemand als jij,’ zei Lars.

Toen lachten ze alle drie. Dat was het goede moment om een vraag te stellen:

‘Mag ik meedoen met detective zijn? Ik ben echt niet zo dom als jullie denken.’

‘Nee, nog dommer,’ zei mijn broer. ‘En je bent ook te klein.’

Dat was waar. Ik was klein. En wie klein is, moet slim zijn. Soms mocht ik meedoen als ik huilde. Ik begon zogenaamd te huilen.

Nik legde zijn hand op mijn muts.

‘Niet huilen, Ulfje,’ zei hij. ‘Speurder zijn, dat is niks voor kleintjes.’

Toen liet hij zijn vergrootglas zien.

Hij zei dat je er mieren mee kon laten
fikken.

‘Als je wat groter bent, mag jij dat ook
doen,’ zei hij.

‘Wat moet ik dan in de tussentijd doen?’
zei ik.

‘Rondjes fietsen,’ zei mijn broer.

Toen ik mijn fiets uit het schuurtje had
gehaald, waren mijn broer en zijn
vrienden verdwenen.

Zo langzaam als ik kon reed ik zeven
rondjes om een dennenboom.

Ik had een nieuwe fiets gekregen waar ik
heel voorzichtig mee moest doen. Echt
leuk was het dus niet.

Ik speelde dat ik een fietsende detective
was.

Ik luisterde of ik geheimzinnige geluiden
hoorde.

Boven mijn hoofd hoorde ik: KRA-KRA!

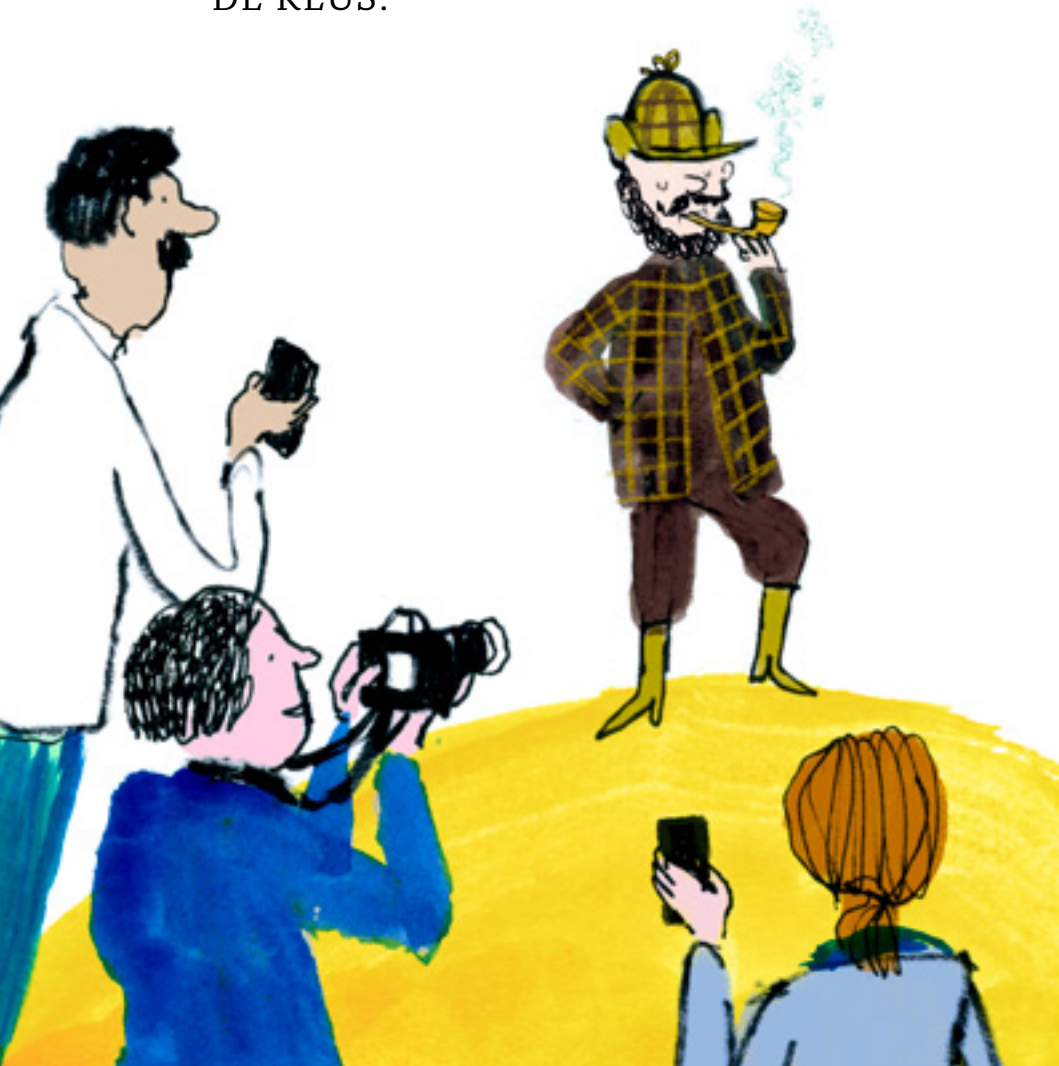
Het kwam uit het eksternest in de boom.
Wist ik iets over eksters? Ja, dat het
dieven zijn. Ze duiken naar de grond en
stelen iets wat ligt te glinsteren in de
zon. Daarna verbergen ze dat in hun
nest.

Ik zette meteen mijn fiets tegen de boom
en begon te klimmen.

Nu ging ik beroemd worden!

In alle kranten zou met grote letters
staan: JONGE DETECTIVE KLAART
DE KLUS.

En als papa dat las, zou hij zeggen: 'Ik vraag me af wie die jonge detective is? Dat moet een stoere kerel zijn.'

'Dat ben ik ook,' zou ik dan zeggen.

'Wel hier en ginder, dit kan niet waar zijn!' zou hij dan roepen. Want dan zag hij de foto die erbij stond. Op de foto liet ik zien wat ik gevonden had.

Armbanden, oorbellen, zilveren lepels, gouden horloges, dasspelden en ringen met echte diamanten.

En mijn broer?

Die zou groen worden van jaloezie.

Die zou bidden en smeken of hij en zijn vrienden alsjeblieft mee mochten doen met mijn detective-kantoor.

‘Nee,’ zou ik zeggen. ‘Jullie deden de hele tijd stom.’

Ik was zo aan het denken dat ik niet doorhad dat ik al boven was.

‘HA-HA!’ zei ik en ik keek in het nest.

Maar er was helemaal geen ekster. En ook geen goud en diamanten. Alleen een paar eieren.

Ik werd duizelig toen ik naar beneden keek, het weiland was nogal ver.

En toen ik naar boven keek zag ik een krijzende ekster met klapperende vleugels van het bejaardentehuis naar mij toe komen vliegen.

Soms kan een detective zich maar beter terugtrekken. Ik klom zo snel als ik kon uit de boom.

Het laatste stukje viel ik.

‘Geschaafde knieën? En een gat in je trui? Wat heb je gedaan?’ zei mama.
‘Ik was een detective,’ zei ik.
‘Stop daar dan maar mee,’ zei mama.
‘Nee,’ zei ik.
Want ik had me nu eenmaal in mijn hoofd gehaald dat ik mee zou doen met mijn broer en zijn vrienden.

